

joc complicat pe care-l desfășoară personajele piesei”.

Analogia dintre dramaturgia lui Gorki și Brecht apare în acest caz evidentă.

Dezinteresul lui Brecht pentru captarea atenției spectatorului prin mijloace artistice necontingente cu esența filozofico-socială a piesei se impune ca primă caracteristică a teatrului epic. Nu subiectul este cel care trebuie să rețină interesul spectatorului ci evoluția sinuoasă a personajelor și mesajul pe care-l deșteaptă, nu pe linie emotivă, ci rațională, în rindurile sălii. De aceea nu putem fi decît de acord cu puñc-tul de vedere exprimat de Boris Zahava, atunci cînd se referă la modalitățile folosite de Brecht în piesa *Galileo Galilei*, în care dramaturgul introduce înaintea anumitor tablouri mici plancarte ce povestesc subiectul tabloului următor: „În cazul de față, ca și în multe altele, Brecht urmărește o problemă deosebit de grea pentru un dramaturg: să concentreze atenția spectatorului prin mijlocirea esenței faptelor descrise. Putem afirma că, dacă în cazul unei piese nu deosebit de profunde, dar avînd o intrigă exterioară interesantă, atenția spectatorului se concentrează pe o orizontală ce se întinde la suprafața faptelor descrise, în cazul pieselor lui Brecht, airdoma pieselor gorkiene, atenția spectatorului fixează o verticală ce pătrunde în miezul faptelor prezentate și al caracterelor zugrăvite”.

Boris Zahava ne atrage atenția asupra unui drum mai puțin bătătorit de cercetare a operei brechtiene. Este evident că regizorul sovietic nu epuizează problema ci sugerează numai cîteva puncte de reper în jurul cărora s-ar putea polariza atenția cercetătorilor creației dramatice a lui Brecht. Nu ne îndoim că într-un viitor apropiat vor fi obținute pe acest plan noi și interesante rezultate.

Sărmane Shakespeare !

Predilecția pentru psihanaliză s-a dovedit, cel puțin în ultimii cîțiva ani, proprie scriitorilor americani. Fie că e vorba de roman (chiar și de cel polițist), fie că e vorba de poezie sau dramaturgie, sursa de inspirație se păstrează cu constanță în limitele științei create de Freud. Fenomenul acesta a deter-

minat chiar pe unul dintre cercetătorii literaturii americane contemporane să ajungă la concluzia că „americani il descoperă abia astăzi pe Freud”. Boala psihanalizei, departe de a rămîne un pericol al literaturii, s-a transformat într-o adevărată epidemie ce contaminează astăzi cu virulență și celelalte domenii de artă printre care și teatrul. Unul dintre contaminați, regizorul Paul Backer, a prezentat recent pe scena teatrului studentesc Baylor un *Hamlet* în concepție psihanalitică. Drama nefericitului prinț al Danemarcei a căzut pe planul doi, spectacolul urmărind cu intransigență „evoluția sufletească” a eroului shakespearean. În conformitate cu originala concepție a regizorului, *Hamlet* este prezentat spectatorului la modul „descompus” în cele trei elemente care, în virtutea aceleiași concepții, i-ar da consistență. Astfel, cele trei elemente constitutive ar fi: Hamlet filozoful, predispus la paricid, Hamlet gentlemanul vesel și Hamlet arțăgosul. În viziunea scenică a lui Backer, cele trei elemente îl urmăresc pas cu pas pe Hamlet, mimînd suferințele și zbcuciumul său. Așadar, celebrul monolog „A fi sau a nu fi” este spus pe fundalul unui dans mut, lipsit de orice armonie și care se rezumă la o gestică obositoare și fără îndoială inutilă... Exemplele pot fi multiplicatc. Ar fi inutil însă. Hamlet, operat pe viu cu bisturiul acestei psihanalize sui generis, nu ne poate trezi decît mila dar și indignarea pentru profanarea unui patrimoniu literar de valoarea celui shakespearean. Americanii au dovedit cu numeroase prilejuri admirația lor pentru marele Will. Era de așteptat ca în numele acestui sentiment, pe deplin justificat, experiența (a se citi fantezia morbidă) a lui Paul Backer să fie condamnată cu asprime. Din păcate, lucrurile nu s-au întimplat astfel. S-au găsit și capete luminate, care să califice spectacolul drept „o experiență” interesantă și îndrăzneată ce merită a fi pe larg popularizată și pe scenele teatrelor profesioniste.

Sărmane Shakespeare, pe ce mîini ai încăput !

V. D.

Știri din...

U. R. S. S.

● Cabinetul de istoria dramaturgiei sovietice din cadrul Societății Teatrale Ruse a luat de curînd inițiativa revalorificării

unor piese aparținând perioadei de început a dramaturgiei sovietice. Astfel, cu prilejul uneia din ultimele ședințe de lucru, a fost luată în discuție piesa unui dramaturg ucrainean, N. Kuliș, *Sonata Patetică* reprezentată cu ani în urmă, în direcția de scenă a lui A. Tairov. La dezbateri au participat numeroși regizori și actori, printre care și A. Koonen, una dintre interpretele principale ale spectacolului regizat de Tairov. Luând cuvântul, regizorul Vl. Plucek a relevat valoarea nealterată a acestor piese, care demască virulent naționalismul burghez. Plucek a cerut readucerea piesei în repertoriul teatrelor din Moscova. La rîndul ei, A. Koonen s-a asociat punctului de vedere expus de Plucek, afirmînd că piesa lui N. Kuliș poate dobîndi o puternică rezonanță și peste hotarele Țării Sovietice.

● Colectivul artistic al Casei Învățătorilor din Moscova a reprezentat în limba franceză *Tartuffe* de Molière. Aceluiași entuziast colectiv de artiști amatori îi se datorează și un spectacol cu *Topaze* de M. Pagnol, de asemenea reprezentat în franceză.

● Teatrul de dramă rus „K. S. Stanislavski” din Erevan a prezentat în premieră *Steaua fără nume* de M. Sebastian. Spectacolul a fost pus în scenă de O. Avetisian, maestrul merit al artei.

● Planul de construcție pe anul 1958 al Ministerului Culturii al U.R.S.S. prevede construirea unor edificii permanente de circ în orașele Gorki, Iaroslav, Irkutsk și Kazan.

Anglia

● Printre dramaturgii care vădesc un deosebit interes pentru televiziune este J. B. Priestley. El a scris pînă acum trei piese anume destinate televiziunii, deci lucrări absolut originale, nu adaptări; cea mai recentă, intitulată *Chipurile de piatră*, a cărei premieră a avut loc în decembrie, s-a bucurat de o strălucită interpretă principală - Luise Rainer. Acțiunea piesei se petrece în Mexic, „chipurile de piatră” fiind idoli uriași ciopliți în piatră, care străjuiesc la intrarea în satul unde s-a retras, după o viață agitată, o fostă vedetă a filmului (interpretată de Luise Rainer). Marea actriță nu este nici ea începătoare în materie de televiziune și creația tulburătoare pe care a realizat-o în 1950, în Nina Zarecinaia din *Pescărușul*, nu s-a șters încă din amintirea

celor care au urmărit-o pe ecranele aparatelor de televiziune.

● Societatea pentru Cercetări Teatrale și-a inaugurat activitatea de conferințe cu referatul prezentat de Ifan K. Fletcher asupra lucrărilor celui de al II-lea Congres de Istoria Teatrului, de la Veneția. Printre conferințele care i-au urmat menționăm aceea a lui Margaret Webster despre „Shakespeare în America” și a lui Douglas Cleverdon care a evocat, în fața unui auditoriu numeros, pe „Shakespeare și muzicienii lui”. În februarie va putea fi urmărită o prelegere deosebit de interesantă: Joseph Macleod va vorbi despre „Dezvoltarea asociației profesionale a actorilor din Marea Britanie — Equity”.

● În librăriile engleze pot fi găsite în prezentat două lucrări interesante apărute în editura Central Books. Este vorba de *Profesiunea mea* de S. Obrazțov și *Însemnările unui actor sovietic* de N. Cerkasov, ambele în traducere engleză.

R. P. F. Iugoslavia

● Repertoriul Teatrului Experimental din Belgrad trădează evident o preocupare sporită pentru promovarea dramaturgiei originale.

Din cele zece piese incluse pe afișul actualei stagiuni, cinci sînt semnate de scriitori iugoslavi. Vor fi reprezentate *Pași în altă cameră* de Miodrag Pavlović, *Turnul Babilonului* de Dușan Roksandić, *Cit e pînă la soare* de Drăgan Nicolici, *Nisipul de aur* de J. Gavrilović și *Aproapele său* de M. Albahan, un tînăr dramaturg debutant.

● Nu am exagera cu nimic numind spectacolul *Oedip Rege*, reprezentat de către Teatrul Popular din Belgrad, o demonstrație practică de reconsiderare a repertoriului antic. Bineînțeles, este vorba în primul rînd de „reconsiderarea” temei tragediei. *Oedip* al lui Sofocle a fost dintotdeauna reprezentat ca o dramă a destinului omenesc. Teatrul Popular din Belgrad și, respectiv, regizorul Hugo Klein au rezolvat spectacolul în modalitățile dramei psihologice. În felul acesta, pe scena iugoslavă anticul *Oedip Rege* a răsunit în tonalitățile mai moderne ale unei drame psihologice care dezvăluie în primul rînd marea și adîncimea caracterului omenesc.

Pe de altă parte, regizorul a rezolvat, prin prisma unei concepții înnoite, funcția și rolul corului. În spectacolul de la

Belgrad, corul nu mai formează un organism unitar. Regizorul a reușit, printr-o vi-guroasă selecție a textului, să împartă corul în grupuri de voci, care, comentind fiecare din evenimentele petrecute, intră în polemică unele cu altele.

Ziarul „Borba” sublinia în cronica publicată pe marginea spectacolului că modul ingenios în care regizorul a rezolvat problema corului reprezintă o fericită îmbinare între o perfectă stilizare și preceptele tradiționale ale tragediei antice.

Belgia

● Formația Théâtre de Poche din Bruxelles a întreprins anul trecut un lung și fructuos turneu în Congo. Încurajată de acest prim succes, după un popas de refacere în capitala Belgiei, compania a plecat din nou, de astă dată în Polonia. Aci a dat spectacole în patru orașe: Varșovia, Cracovia, Wrocław și Poznan. Lucrările dramatice, alese în acest scop, au fost numai două, dar reprezentative: *Electra* de Sofocle, iar din creația dramatică contemporană a Occidentului, *Răul e molipsitor*, cunoscuta piesă a lui J. Audibert. Primirea publicului și criticii poloneze a fost din cele mai favorabile.

Reintoarsă acasă, compania și-a deschis stagiunea cu *Hangița* de Goldoni.

R. P. Ungară

● Spre sfârșitul trecutei stagiuni, Teatrul Național din Budapesta a prezentat în premieră *Vrăjitoarele din Salem* de A. Miller și *Omul cel bun din Sezuan* de B. Brecht. Spectacolele au avut loc în clădirea refăcută a teatrului budapestan. Ambele piese s-au bucurat de succes, ceea ce a determinat conducerea teatrului să reprezinte cele două spectacole la deschiderea noii stagiuni.

● Un grup de tineri entuziaști și devotați Thaliei au îmbogățit, la începutul acestei stagiuni, capitala R. P. Ungară, cu un nou teatru. Deși noua formație n-a reprezentat pînă acum decît două spectacole: *Pescărușul* de A. Cehov și *Tirfa respectuoasă* de J. P. Sartre, deși în nici una dintre publicațiile maghiare n-a apărut, sub formă de articol sau interviu, o profesiune de credință a tînărului colectiv, totuși de pe acum a devenit evident că noua formație își va desfășura activitatea sub semnul calității artistice și al entuziasmului. Într-adevăr, pri-

mele două spectacole au demonstrat elocvent preocuparea pentru ținuta artistică, grija pentru detaliu și fidelitate față de mesajul textului dramatic. Cît privește entuziasmul, e suficient să menționăm că membrii colectivului artistic și-au asumat în același timp executarea decorurilor, a costumelor, cît și a tuturor lucrărilor tehnice de pregătire a unui spectacol.

Suedia

● Sub denumirea de *Însemnările unui escroc*, Teatrul de Dramă din Stockholm a reprezentat de curind cunoscuta comedie a clasicului A. N. Ostrovski, *Fiecare naș își are nașul*.

● Cercurile teatrale din Stockholm manifestă un viu interes pentru teatrul brechtian. În capitala Suediei există, de cîțva timp, un cerc de studii care se ocupă exclusiv de problemele și aspectele teatrului epic. De asemenea, anul acesta a fost invitat teatrologul Hans-Joachim Bunge din Berlin să țină un ciclu de patru prelegeri pe tema *Din teoria și practica teatrului lui Brecht*.

Franța

● André Barsacq a optat definitiv pentru *Baia* lui Maiakovski! Proiectul de a reprezenta pe scena Atelierului una din piesele lui Maiakovski, despre care Barsacq amintea încă pe timpul popasului său în țara noastră, a intrat așadar într-o etapă finală. Traducerea, semnată de Barsacq — ca și adaptarea piesei în limba franceză — a fost efectuată în cursul acestei veri. Repetițiile vor începe în cel mai scurt timp, noua premieră urmînd a înlocui piesa lui Felicien Marceau, *Oul*.

● După cum anunță presa franceză, Katherine Hepburn a acceptat să întreprindă un turneu la Paris. Cu acest prilej, cunoscuta actriță americană, care a reputat un categoric succes la ultimul Festival shakespearean de la Stratford-on-Avon (Canada), interpretînd rolul Porției din *Negușătorul din Veneția*, va apărea în capitala Franței în cîteva spectacole shakespeareane.

De altfel, Katherine Hepburn și-a exprimat intenția de a efectua un turneu prin mai multe țări europene.

● Legendarul Don Juan va reapare într-un viitor apropiat pe scena franceză datorită

scriitorului Henri de Montherlant, care i-a dedicat o nouă lucrare dramatică. Într-un interviu acordat ziarului „Arts” Montherlant a schițat sugestiv câteva din trăsăturile eroului său :

„Are 66 de ani. Toți autorii l-au imaginat la această vîrstă fie convertit, fie stricat. Al meu „scoate foc pe nări”. El știe că nu i-au rămas decît cîțiva ani de trăit. Este un obsedat. Contrar legendei, nu are nimic diabolic în el ; dimpotrivă, e un om cumsecade. Numai obsesia îi împrumută câteva trăsături demențiale”.

● Sub îndrumarea lui Michel Saint-Denis, și susținută de prestigiul lui, formația Centre Dramatique de l'Est cu sediul la Strasbourg, și-a cîștigat în ultimii ani un renume binemeritat.

Acum, conducerea a trecut în mîinile lui Hubert Gignoux, care-și începe directoratul sub auspiciile favorabile ale inaugurării noului complex de clădiri cu dubla destinație : școală — teatru, pe o stradă liniștită a vechiului oraș alsacian. Ansamblul arhitectonic, conceput de Pierre Sonrel, cuprinde o sală de spectacole cu 754 de locuri, cinci săli de repetiții, dintre care una este replica exactă a scenei efective, ateliere multiple, o bibliotecă, sală de dans, sală de canto etc.

Municipalitatea orașului Strasbourg, mîndră de faima ansamblului teatral găzduit de ani de zile între zidurile vechii reședințe alsaciene, a suportat un sfert din cheltuielile necesare construcției și amenajării.

Unul din principalele sectoare de activitate ale formației C.D.E. (inițiale bine cunoscute pe teritoriul întregii Franțe) îl formează turneele *«Pe unde trecem noi, spectatorii învață să devină exigenți și „comercianții de turnee” nu mai pot să mizeze pe ignoranța publicului»*, a declarat Gignoux în „causeria” inaugurală.

R. P. D. Coreeană

● Teatrul Dramatic de Stat al R.P.D. Coreene a sărbătorit recent un deceniu de activitate. Înființat la scurt timp după eliberarea Coreei, teatrul s-a afirmat în decursul celor zece ani drept un statornic continuator al tradiției teatrale coreene, tradiție pe care a îmbogățit-o în acești ani cu noi și valoroase lucrări din domeniul dramaturgiei originale. Este suficient să cităm, pentru a ilustra rodnică activitate desfășurată de Teatrul Dramatic pe planul stimulării dramaturgiei autohtone, cele 73

de piese originale reprezentate în aproape 3500 de spectacole. În anii războiului, colectivul Teatrului Dramatic, făcînd dovada unui înalt patriotism, nu și-a întrerupt activitatea, jucînd de cele mai multe ori pe scene improvizate, chiar pe linia frontului. După încetarea ostilităților, teatrul a revenit la o activitate normală, străduindu-se să reflecte în spectacolele sale munca pașnică a poporului. Pe linia acestei preocupări, teatrul a înregistrat un frumos succes, reprezentînd piesele *Familia de Se Man Ir* și *Lupii de Han Ser Ia*.

În cinstea celei de a 40-a aniversări ale Marelui Octombrie, a fost prezentată în premieră *Tragedia optimistă* de Vs. Vișnevski.

R. F. Germană

● În repertoriul curent al Schlosspark-theater-ului din Berlin figurează, din dramaturgia engleză contemporană, John Osborne — cu ambele sale lucrări — și Terence Rattigan, din care se joacă *Mese separată*. De un mare succes — de public, ce-i drept, critica oficială adoptînd o atitudine „rezervată și demnă” din pricina temei și a orientării ideologice a lucrării — s-a bucurat spectacolul cu *Trandafiri roșii pentru mine* de marele autor irlandez Sean O'Casey.

Brazilia

● Abilio Pereira de Almeida este fără îndoială unul dintre cei mai interesați dramaturgi brazilieni contemporani. Puțin răsfațat de viață, Almeida a trebuit să se îndeletnicească, de-a lungul anilor, cu cele mai diverse profesii, ca soldat, avocat, actor sau antreprenor de construcții pentru a le cita pe cele mai importante. Se înțelege că această bogată cunoaștere a vieții, dar mai ales a moravurilor unei lumi care-și face idol din „vișelul de aur”, și-a găsit expresia în numeroasele sale piese, scrise în special pentru teatrul condus de actrița Maria della Costa. În creația sa dramatică, Almeida s-a străduit să demaște fața hidoasă a burgheziei, morală ei putredă și infectată de atotputernicia aurului. „Piese-mele se disting printr-o trăsătură comună, biciuirea ploconirii în fața idolului de aur. Tocmai această ploconire generează răul” pe care încerc să-l demasc în piesele mele”, declară Almeida, și numeroasele sale piese stau mărturie intransigenței cu care dramaturgul perseverează pe drumul ales. Recent,

teatrul Mariei della Costa a reprezentat ultima piesă a lui Almeida, *Morala reciprocității*, în care dramaturgul atacă problema criminalității în rindurile minorilor și a responsabilității ce revine pentru această societății și moravurilor vremii. Chiar în seara premierei, spectacolul a fost suspendat, la cererea unui reprezentant al tribunalului pentru minori. Arbitrara intervenție a justiției braziliene a provocat o vie reacție din partea presei cotidiene. Chiar și un ziar ca „Diario da noite”, care nu și-a ascuns niciodată simpatiile pentru politica cercurilor guvernante, a protestat de astă dată împotriva acestui abuz. Abia după numeroase intervenții pe lângă guvernatorul regiunii Sao-Paolo, spectacolul a putut fi reluat, a doua reprezentație având loc în fața unui public entuziast, atras indiscutabil și de publicitatea pe care, fără voia ei, oficialitatea braziliană a făcut-o. piesei.

R. Cehoslovacă

● De curind, presa periodică cehoslovacă și-a mărit rindurile. Noul venit a avut parte de o primire caldă, în special în cercurile iubitorilor de artă, deoarece s-a prezentat sub forma unui bisăptăminal de creație, critică și informație: „Gazeta teatrelor”. Redactor șef este Jan Kopecky, iar colegiul de redacție este condus de Jiri Hajek. Gazeta, care apare sub egida Uniunii oamenilor de teatru din Cehoslovacia, va acorda prioritate materialelor referitoare la teatrul contemporan, din țară și din străinătate, ocupându-se de asemenea de film, radio și televiziune.

Mexic

● *El juglaron* (Bătrînul saltimbanc), pe care Grupo Univesitario a reprezentat-o pe scena Teatrului Modern din Mexic, nu este propriu-zis o piesă de teatru, ci o însăilare de șapte povestiri de origini diferite, pe care autorul acestui spectacol Leon Felipe le leagă între ele printr-un comentariu, debitat de bătrînul saltimbanc care se adresează în repetate rînduri publicului, pentru a sublinia anumite momente și pentru a trage și concluzii de pe urma întimplărilor reprezentate. Conceput ca teatru în teatru, *Bătrînul saltimbanc* începe printr-un prolog în care saltimbancul invită spectatorii să asiste la acest original

spectacol. „Piesa este scrisă la cererea Do-finului și a Infantei, anunță el. Toată lumea poate asista la reprezentație: fete tinere, bătrîni și copii...”. Saltimbancul își deapănă povestea în timp ce pe scenă evoluează Don Quichotte, Sancho Pancha, ca și alți eroi din lumea povestirilor lui O'Henry, Riva Palacio etc.

Presa mexicană a întâmpinat cu căldură spectacolul formației universitare. Intr-o cronică publicată, ziarul „Excelsior” subliniază: „Frumusețea limbii castiliane, spiritul literaturii picaresce, geniul subtil al celor mai iluștri poeți, toate acestea au răsunit din plin în această suită de povestiri adaptate cu măiestrie pentru scenă.

R. D. Germană

● Binecunoscutul actor Rudolf Wessely asumă direcția de scenă a spectacolului *Amfitrion 38* de Giraudoux, pe scena de la Kammerspiele, Berlin. Din distribuție reținem numele consacrate ale actrițelor Gisela Uhlen și Hortense Răgy.

● *Zece zile care au zguduit lumea!* acesta e titlul unei piese închinată Revoluției din Octombrie și montată la Volksbühne din Berlin. Autorii ei, Heinar Müller și Hagen Stahl, s-au inspirat din reportajul ziaristului american John Reed, prieten credincios al Statului Sovietic din primii ani ai existenței sale.

Uruguay

Cu prilejul primului festival al teatrelor independente, care s-a desfășurat la Montevideo, teatrul argentinian Frai Mocho, care a reprezentat Argentina în această competiție, a oferit și un ciclu de spectacole pentru marele public, reprezentînd *Hangița* de Carlo Goldoni. Opțiunea formației argentinieni pentru una din operele clasicului italian se înscrie printre manifestările omagiale prilejuite de anul internațional Goldoni.

R. P. Bulgară

● Pentru sprijinirea și stimularea creației originale, Teatrul Popular „Kristiu Sarafov” din Sofia a instituit la începutul anului 1957 un concurs de piese originale. Recent au fost date publicității hotărîrea juriului, cit și lista pieselor premiate și reținute spre reprezentare. În comunicatul publicat se

arată printre altele că juriul a avut de examinat peste 155 de piese dintre care a reținut doar zece. Piese premiate au fost *Incendiul* de Liubomir Vladkov, *Inspirație de Magda Kolciakova*, *Lupta* de T. Kosev și altele, care au fost înscrise în repertoriul teatrului „Kristiu Sarafov”.

● Revista bulgară „Teatr” nr. 6/1957 a publicat sub semnătura lui Vasile Hristu un documentat articol intitulat „Teatrul românesc în perioada războiului ruso-turc dintre anii 1877-78”.

Italia

● Hamlet Sartori este unul dintre cei mai de seamă făuritori de măști din zilele noastre. Este suficient să arătăm că mari actori contemporani ca Moretti sau Jean-Louis Barrault au folosit de multe ori, cu prilejul diverselor spectacole, măști create de Sartori. Artistul italian nu este numai un desăvârșit meșteșugar, ci și un bun cunoscător al istoriei măștii, de la teatrul antic și pînă în zilele noastre. Bazîndu-se pe o seamă de date, obținute prin cercetarea tehnicii măștii din trecut, ca și pe calea unor îndelungi experiențe, Sartori a ajuns să elaboreze o nouă tehnică a măștii. Măștile confecționate de el sînt lucrate fie din lemn acoperit cu lac, fie dintr-o piele anume prelucrată și vopsită. Vorbind despre expresivitatea măștilor lui Hamlet Sartori, cunoscutul om de teatru italian Vito Pandolfi sublinia: „Sartori a adîncit caracterul măștilor și personajelor, realizînd autentice portrete ale unor tipuri de largă circulație”.

Recent, din inițiativa „Societății pentru studierea artei populare”, a fost organizată în clădirea lui Piccolo Teatro din Milano, o expoziție a măștilor lui Sartori.

● Festivitățile goldoniene își perpetuează ecoul, îmbrăcînd forme diverse. Astfel, compania stabilă de la Teatro alle Maschere (Milano) a inaugurat stagiunea cu o nouă comedie într-un act de Riccardo Bacchelli: *Familia cafegiului*. Interpretînd pe Carlo Goldoni, protagonistul comediei, actorul Tommei a făcut o creație foarte izbutită, care i-a prilejuit numeroase chemări la rampă, alături de autor.

● Consemnăm aci, fără comentarii, care ar fi de prisos, dar cu bucuria pe care o resimțim de fiecare dată în prezența unei biruințe artistice autentice, un pasaj din declarația Consiliului Municipal al orașului Milano, făcută cu prilejul împlinirii a zece ani de activitate neîntreruptă a formației Piccolo Teatro: „Pentru înția oară în istoria teatrului de proză din Italia, înregistrăm existența neefemeră a unui teatru care, nu numai că a desfășurat o activitate stabilă într-un singur oraș, dar a și urmărit realizarea unui program de ținută exclusiv artistică, oferind desfătarea spectacolului tuturor păturilor populației... Prin calitatea spectacolelor sale, prin seriozitatea obiectivelor fixate, prin disciplina sa organizatorică, prin renumele cîștigat, prin prestigiul care-i asigură astăzi poziția de „școală”, prin corectitudinea propriei sale administrații interne, Piccolo Teatro din Milano nu este numai, în mod cert, primul teatru al Italiei, ci este, totodată, unanim considerat a fi una din cele mai bune formații teatrale existente”.

Irlanda

● Al doilea Festival Internațional de Teatru urmează să aibă loc la Dublin între 11-26 mai. Accentul va fi pus pe teatrul propriu-zis, fără însă a se omite din sfera manifestărilor baletul, pantomima și muzica. Rezultatele morale și materiale ale primului festival, din primăvara anului trecut, au fost încurajatoare, cu atît mai mult cu cît n-a existat o pregătire publicitară adecvată iar sprijinul bănesc al întreprinderilor comerciale și industriale a lăsat de dorit — în ciuda recomandărilor făcute în această privință de Ministerul Industriei și Comerțului al Irlandei.

Austria

● Lucrările de construcție și amenajare a noului teatru Festspielhaus de la Salzburg vor fi complet terminate în 1960. De pe acum s-a anunțat că inaugurarea va prilejui reprezentarea integrală a ambelor părți ale capodoperei goetheene *Faust*.